

Janez Bergant

Spomini na volitve v daljnem letu 1989

Dvajset let je dolga doba in spomini na tista leta so se ohranili le delno. Čas, ki je vmes potekel, je prinesel toliko novega, da se zdijo začetki nastajanja nove države in nove družbene ureditve že zelo daleč – predvsem v prejšnjem stoletju.

Leto 1989 je bilo leto, ki je na tak ali drugačen način zaznamovalo naša takratna dejanja. Zame je bilo leto zelo aktivno, saj sem kot najmlajši član Sveta KS Perovo sredi mandata prevzel predsedovanje KS. To je bil čas, ko smo se skušali z denarjem krajevnega samopriskpevka narediti čim več za čim več naših krajanov. Čeprav je bilo problemov v naši okolici veliko in smo jih bolj ali manj uspešno reševali, je bila glavna naloga Sveta napeljava kabelske televizije. Aktivno sodelovanje in predvsem uspešna realizacija celotnega projekta sta vplivala na to, da sem bil na volilnem seznamu predlagan za delegata v Zboru KS v občinskem svetu, obiskala pa sta me tudi Tone Stele in Branko Novak, člana novih političnih struj. Po povabilu, da naj sodelujem tudi v političnem dogajanju na strani Demosa, sem se odločil, da bom kandidiral na listi Zelenih Kamnika. Čeprav je bila stranka Zelenih sestavni del Demosa in je podpirala osnovne politične usmeritve novih političnih strank, je bilo njeno osnovno delovanje na področju varstva okolja. Tako sodelovanje se mi je zdelo smiselno, predvsem kot delegatu, ki zastopa interese KS, saj je bila prav okoljska problematika – poleg vseh ostalih problemov – prav na področju naše krajevne skupnosti zelo pereča.

Priprave na volitve so potekale na različnih ravneh. Srečevali smo se predstavniki vseh strank Demosa. Na volitvah sem dobil večino glasov in moj izlet v politiko se je začel. Poleg problemov, ki so se dotikali delovanja celotne občine, je bil to tudi čas glasovanja in preglasovanja novih in starih političnih struj. Ko se skušam spomniti naših odločitev, lahko ugotovim, da je bilo že takrat glasovanje pogosto politično angažirano in nismo vedno poslušali »pametnih argumentov«. Tedanji predsednik skupščine Maksimiljan Lavrinc je »po mojem mnenju« seje sveta znal voditi dokaj korektno, seveda pa so se pomembne odločitve dogajale mimo občinskega sveta. Neizkušenost novih političnih predstavnikov v družbenopolitičnem zboru je včasih pripeljala tudi do napačnih rešitev.

V juniju 1991 smo bili kljub nasprotovanjem enotni. 25. junija, ko je republiška skupščina sprejela zakon za uresničitev Temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, smo po končani seji enotno nazdravili novi državi za kavarno Veronika.

Delovanje v Zboru KS občinske skupščine je hitro minilo. V času svojega mandata sem sodeloval z novim Svetom KS, prav tako sem bil prisoten v stranki Zelenih. Po preteku mandata so me čakali novi izzivi na strokovnem področju, prav tako pa se je stranka prepogosto ukvarjala z notranjimi težavami. Tako so z zamenjavo vodstva stranko prevzeli novi ljudje in sam sem se umaknil iz politike.

Mandat v Zboru KS in tudi v Svetu KS je bil v tistem času za vse delegate zagotovo čast in obveza. Bili smo verjetno zadnja generacija entuziastov, ki na seje ni hodila zaradi sejnin, teh je bilo za kavo ali dve, prihajali smo zaradi zavesti, da tudi naš glas nekaj pomeni, ko se odloča o prihodnosti naše občine. Predvsem pa so mi ostali v spominu ljudje, ki sem jih takrat spoznal, in z mnogimi smo ohranili poznanstvo tudi v letih, ko nismo več sedeli v delegatskih klopeh.